ఔను - వాళ్లిద్దరూ కథ రాశారు

మార్నింగ్ వాక్‌కి వెళ్ళిన రాఘవరావు ఈల వేసుకుంటూ ఇంట్లోకొచ్చాడు.

వంటింట్లో కాఫీ ఏర్పాట్లలో వున్న మైథిలి గుండె తారుమంది. 'చచ్చాం ఈయన ఇవ్వాళ హుషారుగా వున్నారు. నాకు మళ్ళీ మూడింది' అనుకుంది.

ఆవిడలా దిగులుపడిందంటే దానికి తగిన కారణమే వుంది. రాఘవరావు పెద్ద ఉద్యోగంచేసి రెండేళ్ళ కిందట రిటైర్ అయ్యాడు. స్వంత ఇల్లుంది. ఇద్దరు పిల్లలూ అమెరికాలో వున్నారు. ఆర్థిక ఇబ్బందులులేవు. ఆరోగ్యాలు బావున్నాయి. అంతా బాగానే వుంది.

కాకపోతే కాలక్షేపం కావడమే కష్టంగా వుంది. ఆయన ప్రయత్నిస్తే ఏదో ఉద్యోగం దొరక్కపోదు. కానీ ఆయనకలా ఉద్యోగం చెయ్యడం ఇష్టంలేదు. అవసరం లేకుండా అందరూ ఉద్యోగానికి ఎగబడితే నిరుద్యోగ సమస్య మరింత పెరుగుతుందని ఆయన నమ్మకం.

అందుకే కాలక్షేపానికి మార్గాలు వెతుక్కుంటూ వుంటాడు అనుక్షణం. ఎక్కడ ఏ టూర్ కనిపించినా వెళ్ళొచ్చాడు కొన్నాళ్ళు. జ్యోతిర్లింగాలు, నవగ్రహాలు, అష్టగణపతులూ వగైరా అన్ని యాత్రలూ చేసేశాడు.

ప్రస్తుతానికి మా దగ్గర ఇంకేం టూర్లు లేవు. ఏవైనా కొత్తవి వేస్తే మీకే ముందు చెప్తాం అని నిస్సహాయులై చేతులెత్తేశారు టూరిజం డిపార్ట్‌మెంట్ వాళ్ళు.

దాంతో పాపం ఆయన పని అయోమయంగా తయారైంది. ఓ ఆరు పేపర్లు తెప్పించుకుని చదువుతాడు. న్యూస్ లన్నీ చూస్తాడు. ప్రపంచంలో ఎవరు ఏ మూల ఏ ఆట ఆడినా టీ.వీ.లో చూస్తాడు. ఏదోలా కాలక్షేపం అయిపోతోంది. కాకపోతే పెత్తనం చలాయించే అవకాశం కరువైపోయింది.

ఉద్యోగంలో వున్నప్పుడు చేతికింద వేల సంఖ్యలో మనుషులుండేవారు. వాళ్ళందరిమీదా దాష్టీకం చలాయించి పన్లు చేయించడం అలవాటైంది.

రిటైర్ అయ్యాక ఆ వైభోగం కాస్తా పోయింది. అప్పటికీ అలవాటు ప్రకారం పనిమనిషిమీద పెత్తనం చెలాయించి "ఏవిటీ పని ఇట్లా చేస్తే నిన్ను వెంటనే సస్పెండ్ చేస్తాను జాగ్రత్త" అని బెదిరించాడు.

పనిమినిషి బెదరలేదు సరికదా "మీరు కాదంటే నాకు పనే దొరకదా. నేనే పోతాను" అని ఇల్లు ఊడుస్తున్నదికాస్తా చీపురక్కడే పారేసి పోయింది.

అలా ఇద్దరికి ఉద్వాసన చెప్పాక భార్య ఎదురుతిరిగింది. మీరీ విధంగా పనివాళ్ళమీద దాష్టీకం చలాయించి వాళ్ళని వెళ్ళగొడుతుంటే ఈ చాకిరీ అంతా నా నెత్తిన పడుతోంది. నా వల్ల కావడంలేదు. మీరు మీ పద్ధతి మార్చుకోకపోతే నేనే కాశీకీ పోతానని చెప్పేసింది. దాంతో బెదిరిపోయి పనివాళ్ళ జోలికిపోవడం మానేశాడు.

కాకపోతే పూర్వపు వాసనలు పోవుకదా. ఇక మిగిలింది ఆ మహా ఇల్లాలు. ఆవిడకీ భర్తంటే పంచప్రాణాలు. అమిత గౌరవం. ట్రాన్స్ఫర్ల ఉద్యోగం. అడివైనా అరణ్యమైనా అంతా కలిసే వుందాం అంటూ కుటుంబాన్ని వెంటతీసుకెళ్ళాడేగానీ 'ఏ బస్తీలోనో పిల్లలు చదువులంటూ నన్నొదిలేసి నీ చావు నువ్వు చావు' అన్లేదు.

ఇల్లే కైలాసం అంటూ ఆ ఉద్యోగం చేసుకుని ఇంటిపట్టున వున్నాడే తప్ప క్లబ్బుల వెంటా మందు పార్టీల వెంటా తిరగలేదు. ఏ మాటకా మాట చెప్పుకోవాలి మా ఆయన బంగారం అంటుందావిడ.

మామూలుగా సాగిపోతే బానే వుంటుంది. కాకపోతే ఆ బుర్రలో ఏదో పురుగు తొలిస్తేనే కష్టం.

మామూలుగా మార్నింగ్ వాక్కి వెళ్ళి చిరాగ్గా వస్తాడు. ఎవడా వెధవ ఎద్దులా వున్నాడు రోడ్డు పక్కన. ఛీ ఛీ అని విసుక్కుంటాడు. ఎవర్తో మహాతల్లి. రోడ్డు తుడిచే మనిషి రోడ్డు తుడిచివెళ్ళింది. ఈవిడ చెత్త పోసేస్తోంది. ఇటువంటి వెధవలున్నంత కాలం మన దేశం బాగుపడదు అని విసుక్కుంటాడు.

అలా ధుమధుమలాడితే ఆవిడకేం ఇబ్బంది లేదు. ఆ ఆవేశం చల్లారాక కాఫీ ఇస్తే సరిపోతుంది.

ఎటొచ్చీ ఏదైనా మంచి ఎదురైతే ఈల వేసుకుంటూ వస్తాడు. అదే ఆవిడకి గండకత్తెర.

ఆ మధ్య మార్నింగ్ వాక్కి వెళ్ళి వస్తూ ఇన్ని మొలకెత్తిన గింజలు, దాంతోపాటు మొలకెత్తిన గింజలు తింటే కలిగే లాభాలు వివరించే ఒక పాంప్లెట్ పట్టుకొచ్చి, పెద్ద లెక్చర్దంచి ఆ వెధవ దోసెలూ, గారెలూ మానేసి ఇవి తిను. ఆరోగ్యానికి మంచిదన్నాడు.

"మరి మీరూ?" అందావిడ.

“నాకేం? ప్రెషరూ షుగరూ తప్పించి దుక్కలా వున్నాను. నువ్వే పాపం నడుం నొప్పి, కాళ్ళ పీకులూ అని అవస్థపడుతున్నావు” అంటూ నాలుగు రోజులు ఆవిడచేత మొలకెత్తిన గింజలు తినిపించాడు.

“ఇహ నా వల్లకాదు. ఇవన్నీ తిని బతకడానికి నేనేం గుర్రాన్నా?” అని భర్తకు ఎదురు తిరగాలనుకుంది ఆవిడ.

ఆ అవసరం లేకుండానే ఆ మర్నాడు మళ్ళీ ఈలేసుకుంటూ వచ్చాడాయన. చేతిలో ప్రాణాయామంవల్ల కలిగే లాభాలను తెలియజేసే కాయితంతో.

“ఇదుగో ఇది విన్నావా, ప్రాణాయాయం చేస్తే ఆహారం విషయంలో నియమాలు పాటించకపోయినా నష్టం లేదుట” అని నట్టింట్లో చాపవేసి దానిమీద ఆవిడని కూర్చోబెట్టాడు. ఓ ముక్కు మూసి గాలి పీల్చు అని చూపించాడు.

అంతలో ఎవరో బెల్‌కొడితే వెళ్ళి వచ్చిన పేపరు వాడికి ఓ క్లాస్‌పీకి వచ్చాడు. అప్పటి కావిడ కాళ్ళు చాపుక్కూర్చుంది.

“ఏవిటి గాలి వదిలేశావా?” అన్నాడు.

ఆవిడకి చిర్రెత్తుకొచ్చింది

“బావుంది సంబడం. గాలి పీల్చమని చెప్పి మీరు పెత్తనాలకిపోతే మీరొచ్చేంత వరకూ అట్లానే వుంటే నా ప్రాణం గాల్లో కలిసిపోదూ!” అంది విసుగ్గా.

“అది కాదు క్రమబద్ధంగా వదలాలి కదా” అన్నాడు. ఓ నాల్గురోజులు ఆ ప్రాణాయామం కార్యక్రమం నడిచింది.

ఆయన్లో ఒక సుగుణం ఏమిటంటే ఏ పని తలపెట్టినా ఓ నాల్గురోజుల తర్వాత విసుగేసి మానేస్తాడు. కాబట్టి బతికిపోతోంది ఆ ఇల్లాలు. ఇప్పుడెందుకు విజిలేసుకుంటూ వచ్చాడా అని ఆలోచిస్తూ కాఫీ తీసుకుని వెళ్ళింది మైథిలి.

“నీతో చాలా ముఖ్యమయిన విషయం మాట్లాడాలి. నువ్వూ కాఫీ తెచ్చుకుని కూర్చో” అన్నాడు రాఘవరావు.

అలాగే వచ్చి కూర్చుంది. ఆయన చెప్పడం మొదలు పెట్టాడు. ఆ వేళ మార్నింగ్ వాక్‌చేసి కాసేపు విశ్రాంతి కోసం పార్కులో కూర్చుంటే పక్కనే దంపతులు కూర్చున్నారు. సాక్షాత్తూ కైలాసం నుండి దిగివచ్చిన ఆదిదంపతుల్లా వున్నారట.

మాట మాటా కలిసింది. వాళ్ళు ఎన్నో సంవత్సరాలుగా కలిసి రచనలు చేస్తున్నారుట. పేరుకి పేరు డబ్బుకి డబ్బు, కావలసినంత కాలక్షేపం. వాళ్ళ జీవితం గురించి చెప్తుంటేనే ఈయనకి నోరూరిందట.

"వాళ్ళను చూసిన తరువాత నేనో నిర్ణయానికి వచ్చాను" అన్నాడు.

"ఏమిటి వాళ్ళిద్దర్నీ మనింటికి భోజనానికి పిలుద్దామా?" అందావిడ.

"కాదు మనం వాళ్లలా కథలు రాద్దాం"

"ఏడిసినట్లుంది. ఎవరో ఏదో చేశారని మనమూ తయారైతే ఎట్లా? మనం ఏం రాస్తాం?" అంది మైథిలి.

"ఏంకాదు. మనిద్దరికీ అంతో ఇంతో రచనానుభవం వుంది" అన్నాడాయన.

ఆయన నలభై ఏళ్ళ కిందట కాలేజీ మేగజైన్‌కి ఒక ఆర్టికల్ రాశాడు. ఆవిడ పాతికేళ్ళ కిందట పత్రికకి ఒక ఉత్తరం రాసింది. అదే వారి రచనానుభవం.

మన వల్ల కాదంటుంది ఆవిడ. వీల్లేదంటాడు ఆయన. వీళ్ళిలా వాదులాడుకుంటున్న సమయంలోనే ఒక వారపత్రికలో ఒక ప్రకటన కనిపించింది.

ప్రేమ కథలపోటీ. మంచి బహుమతులు. లబ్ధప్రతిష్టులే కాదు. కొత్తవారూ కలాలు పట్టండి అని వూరుకున్న వాళ్ళకు కూడా ఉత్సాహం పుట్టేలా ప్రకటించారు.

తను రచనలు చెయ్యాలనుకోడం, ఇలా ప్రకటన కనిపించడం శుభసూచకంగా తోచిందాయనకు. దానికి తోడు కుడి కన్ను రకీరకీమని కొట్టుకుంది.

ఆవిడ మాట చెల్లలేదు. ఒక మహత్కార్యానికి శ్రీకారం చుట్టబడింది.

ప్రేమకథ కాబట్టి హీరో హీరోయినూ వుండాలి. జయంత్, జయ, ఇక కథ! ఓ రోజంతా ఆలోచించారు.

"ఇలా ఎంతసేపు ఆలోచిస్తాం మొదలు పెట్టు. ఆ తర్వాత కథ అల్లుకోవచ్చు" అన్నాడు రాఘవరావు. ఆయన లేడీస్ ఫస్ట్ అని భార్యకీ అవకాశం ఇచ్చాడు.

"సూర్యుడు తూర్పున ఉదయించాడు"

"మండినట్లే వుంది. సూర్యుడెప్పుడూ తూర్పునే ఉదయిస్తాడు. నువ్వు ప్రత్యేకంగా చెప్పాలా?" విసుక్కున్నాడు.

"ఇది మరీ బావుంది. కథ అన్న తర్వాత ప్రకృతి వర్ణనలుండాలి. మీకేం తెలుసూ? పెళ్ళానికిరాసే ఉత్తరం కూడా ఆఫీసు ఉత్తరంలా రాస్తారు. కాస్తంత కళాపోషణ కూడా వుండాలి" ఆవిడా విసుక్కుంది.

"ఓయబ్బో అంతోటి కళాపోసన నాకూ వుంది. కానీ ఇక్కడవాళ్ళు కథకి కేటాయించిందే పది పేజీలు. అందులో సూర్యుడు తూర్పున ఉదయించాడు. పడమరన అస్తమించాడు అంటూ కూర్చుంటే ఇక కథేం నడుస్తుందీ? కాబట్టి వర్ణనలొద్దు" అన్నాడు.

"ఏదో అందంగా నాలుగు ముక్కలు రాద్దామనుకున్నాను. నా కంత స్వతంత్రం కూడానా! కథ మొదలెడ్తాను" అంది.

"జయంత్ వరండాలోకొచ్చి బద్ధకంగా ఒళ్లు విరుచుకున్నాడు. విసురుగా వీస్తున్న గాలికి అతని ఒత్తైన నల్లని క్రాఫ్ చెదిరి నుదుటి మీద పడింది"

"ఇకచాలు ఆపు. ఎక్కడ సందు దొరుకుతుందో అని కాచుకు కూర్చుంటావ్. నువ్వేం ఎగతాళి చెయ్యక్కర్లేదు. కాలంనాడు నాకూ ఒత్తైన జుట్టు వుండేది. నీతో వేగలేక ఇదుగో ఈ గతిపట్టింది" ఉక్రోషంగా అన్నాడు. తల మీద మిగిలిన నాలుగు వెంట్రుకలూ సర్దుకుంటూ.

"ఇది మరీ బావుంది. కథలో పాత్రని పొగిడితేనే ఓ ఇదైపోతున్నారు. మీరా ఎదురింటి మైత్రీ మజుందార్‌ని పట్టుకుని మెరుపుతీగలా వుంది అని మెచ్చుకుంటుంటే నేను విసూరుకోడంలేదూ" అని దెబ్బలాటకి దిగింది. ఇక ఆవేల్టికి కథ ముందుకి నడవలేదు.

మర్నాడు మళ్ళీ కూర్చున్నాడు. ముందురోజు జరిగిన రభస గుర్తొచ్చి జాగ్రత్తగా కథ అల్లింది మైథిలి. "జయంత్ పెందలాడే లేచి మందు వేసుకున్నాడు. వంటింటి దగ్గరికి వెళ్ళి 'జయా డార్లింగ్ షుగరు మందేసుకున్నాను. అరగంటాగి టిఫిన్ తిని ప్రెషరు మందేసుకుని పళ్ళ డాక్టర్ దగ్గరికెళ్ళాలి' అన్నాడు" అంటూ కథ చెప్పింది.

"ఏమన్నా అంటే నోరెట్టుకు పడిపోతావ్. నీకీ మధ్య వెటకారం ఎక్కువైంది. నన్నేడిపించడానికి కాకపోతే వయసులో వున్న జయంత్‌కి షుగరూ, ప్రెషరూ వుంటాయా? అది చాలక పళ్ళడాక్టరు కూడానూ?" అని భార్యమీద విరుచుకుపడ్డాడు రాఘవరావు.

"అదంటే అదంటారు ఇదంటే ఇదంటారు. నేనేం కథలు రాయాలని ఏడిచిపోతున్నానా! నా వల్లకాదు" అంది. వ్యవహారం బెడిసికొట్టేసరికి మెత్తబడి భార్యని బతిమాలాడు. సరే అందావిడ. కానీ ఓ షరతు పెట్టింది. ఎవరిదోవన వాళ్ళు రాయాలి అంది.

"అలా అయితే చెరో దోవా అయిపోదా?" అన్నాడాయన. అలా అయితే చెరో ఐదు వాక్యాలూ రాయాలి. ఒకరు రాసింది ఇంకొకరికి నచ్చకపోయినా సున్నితంగా విమర్శించాలిగాని విరుచుకుపడకూడదు. ఇలా సవాలక్ష నిబంధనలు ఏర్పరచు కున్నారు.

మళ్ళీ కథలోకి వెళ్ళారు. మైథిలి కథ చెప్పసాగింది.

"జయ కెంపుల నెక్లెస్ పెట్టుకుంది. జయంత్‌కి భార్య అంటే చాలా ప్రేమ. బంగారం ఎందుకు దండగ అని విసుక్కోడు. నీ ఆనందంకంటే నాకేం కావాలి జయా అని నగలు కొనిపెడతాడు. అంతే కాదు నువ్వు పెట్టుకుంటే ఆ నగకే అందం వచ్చిందని మెచ్చుకుంటాడు" అని అయిదు వాక్యాలూ ముగించింది.

రాఘవ్‌కి చిరాకువేసింది కానీ నియమావళి గుర్తొచ్చి ఆగిపోయాడు. "జయ నెక్లెస్ పెట్టుకుందంటే చాలదా! భర్త మెచ్చుకోవడంలో వింతేముంది. ఏ మొగుడైనా మెచ్చుకుంటాడు" అన్నాడు కినుకగా.

"ఏమోలెండి భార్య కొత్త చీరె కట్టుకుని ఎదురుగా తిరుగుతున్నా పట్టించుకోక పేపరు చదువుకునేవాళ్ళు సవాలక్షమంది తెలుసు నాకు" అంది మైథిలి.

ఆయన పళ్ళుకొరుక్కుని కథ మొదలుపెట్టాడు. "అలంకరించుకుని అమ్మ వార్లా తిరక్కుండా భర్తకి టిఫిన్ పెట్టింది జయ. దూదుల్లాంటి ఇడ్లీలు పెట్టింది. వాటిపై కమ్మని నెయ్యివేసింది, వేడి సాంబారు, అల్లంపచ్చడి, కొబ్బరిపచ్చడి, కారప్పొడీ వేసింది. లోపలికి వెళ్ళి ఎర్రగా కాల్చిన పెసరట్టు లోపల జీడిపప్పు ఉప్మాతో..." చెప్పుకుపోతూంటే ఆపేసింది.

"ఇక చాలాపండి. మీ అయిదు వాక్యాలూ అయిపోయాయి. కాఫీకీ చోటు లేదు" గుర్తుచేసింది.

"అప్పుడే అయిపోయాయా?" నీరసపడ్డాడు.

"నాకు తెలీక అడుగుతాను. అన్ని చెయ్యడానికి ఆవిడ హోటలు నడుపుతోందా?" అంది మైథిలి.

"హోటలేం నడపక్కర్లేదు. మొక్కుబడిగా మొగుడి మొహాన ఇంత పడేసే వాళ్ళే కాదు అనువుగా వండిపెట్టే పతివ్రతామతల్లులూ వున్నారు" అన్నాడతను.

ఆవిడ కథ మొదలయింది.

"సుష్టుగా తిని వెళ్ళిపోలేదు జయంత్. జయా నువ్వూ తిను అన్నాడు. అనడమే కాదు. దగ్గరుండి తినిపించాడు. అంతలో చీరెల మూటలవాడు వచ్చాడు. అమ్మగారూ చీరెలు తీసుకుంటారా అన్నాడు" చెప్తోంది మైథిలి.

"ఇక ఆపు. నీ అయిదు వాక్యాలూ అయిపోయాయి. ఆ మూటలవాడొకడు నా ప్రాణానికి యముడిలాగా, నెలకోసారొచ్చి అంటకత్తెరవేసి పోతాడు. ఇక కథలో కూడా వాడే నా నక్షత్రకుడిలాగా?" అడ్డుపడ్డాడాయన.

"వద్దులేవయ్యా, ఇంటినిండా పడున్నాయి చీరెలు. అయినా చీరెల మీద పెట్టడం డెడ్ ఇన్వెస్ట్‌మెంట్. దానికి బదులు ఏ మ్యూచ్యువల్ ఫండ్‌లోనో పెడితే డివిడెండ్ అయినా వస్తుంది అంది జయ తెలివిగల ఇల్లాలు కాబట్టి" ఆయన కథ ముగిసింది.

ఆ విధంగా ఇద్దరూ ఎడాపెడా రాసి పారేశారు.

ఇరవై పేజీలు అయింది కథ. దాన్ని చీల్చి చెండాడి పది పేజీలకు కుదించారు. పార్కుల్లో షికార్లు రాసుకు పూసుకు తిరగడాలే లేవుగాని బానేవుంది. ఈ ప్రేమ కథ అని కథల పోటీకి పంపించేశారు.

స్వాతి వారపత్రిక, 24 ఫిబ్రవరి 2006